

Nagy Zopán

Átjárások

(Részletek)

Rá(m)adások...

A vers: költő nélkül
olyan lett most, mint a lánc,
mely elengedte a kutyát...

Bulamummifica – suttogeta felmagasztalva Érdes úr, a kortalan boncmester, majd két munka-performance között megismételte, de immár fokozott rekedenciával kiáltva (i-á-a): u-a-u-i-i-a! Majd: cyanosis, exanthema, sclera, conjunctiva!

Az alagsori páncélajtó mögül egy-egy bonctan-specialista és két másik szakteknitély hangja is kiszivárgott. Pergelin Ervin, Csonka Jakab, Mélykúti Miksa, illetve Bajnádý Edelény urak beszéd-fosz-lányai voltak azok: igen, a manuscriptum... az élettől még langyos... néhány szétmálló szerv... a szekrényben, négy részletben... faszcikulus, fragmentális... az objektumot ne, csak a referátumot... abszurd tévedés... egzakt, distanciált... kikérem magamnak...

A hátsó bejáraton az Orv Os is belopózkodott – és szabadversben szólott a (képzelt) beteghez: hyperucaemia, ó, anam néz is! És alatt tátog az ánusztátusz is, de kérem, ez mégis egészen más:

mirigyestapintat (ható),
vesétfelnyársaló (karó),
érdes-sejteszörejek,
édes-keserny bélhangok, effektek,

recés göbök, ó, sygma –
és defekt, jaj, karma...

Kóros kortárs! Máj tapintható, légzésnél a lép is kitér...
Iszonyú fájdalmak mögött nyög a remény...

Mindeközben: Abd al-Wahid Yahya* kiszállt az ébenfából faragott, patinás koporsójából, melynek fedelére a következő volt vésvé: *Világkirály*. Vörös bársony-öltönyét magára öltötte, színpompás kísértetként sétált ki a sziklás hegytetőre épült, mohásan omladozó, ódon kúriából, majd a szakadék-vonzotta kietlen teraszon (immár fél évszázados magányban) elfogyasztotta kedvenc reggelijét: hagymás vér agyvelős pirítóssal, száraz vörös pezsgő eperrel...

*René Jean-Marie Joseph Guénon szellem-alteregója kitűnő formában volt, a mélységekből Kairó ős-köveinek üzenetei sustorogtak, az asztrális falombok mögül szúfi mestere: Sheikh Mohammad Ibrahim beavatott szavai lebegtek s misztikus jelenléte rezgett... És ő, a meghasonlott kísértet, éjt nappallá téve: időn kívüli doktrínákat, metafizikus csöndekert kortyolgatott...

Metamorf:

arányok és irányok
idő és emlékezet
lehámlottak róla –
így „emlékezett”...

kórlapjára róka
odakozmált vére
s pipacs-szirom (kóma)
pecsét-feketéje

száradt
l
e
t
ö
r
ölhetetlen...

Mantra:

Térd(ny)elés, óvó tér(d)nyelés!

Tér-tér-tér, elnyelt tér, elmerült tér(d), kristályos folyadékkal átítatott tér(d)! Tééér(d)! Távozzatok: hernyók, kígyók, térd-fogalók, vizenyősen fertőző démonok! Távozzatok: molekulárisan szorongó-osztódó, tépelődő-feszítő, fájdalom-tudatokat gerjesztő gyulladás-halmazok! Táááv-ozz-a-tok!

Tér(d)kép, tér(d)szó, tér(d)lét, tér(d)erő-hanyatló, képzelet-emésztő, térdparázs-adagoló, hamvasztás-elővetítő, matató, belső szögekkel szaggató, térdkóma-kórban vánszorgó: Nemtudat, Nemlét, Nemálmom! Távozz, oldódj: ma, mantra, mamantra... Ó, tév-térdelés, elme-men(t)és, ésésésés: el(v)feledés!

Meta:

sorsa téve rühete
orto gége mobile
sejtem neve mesüge

Pórázt a prózára! – Csuklott egy haiku, mert a rím megrázta...

Hajnali révedés, reggeli rá(m)adás a tengerparti piactéren. Korai korcsma-vers, avagy: Penina, Zorpia, Perla, Cvicek, Mis-Mas, Dal Vecio és Cenik Listino a Pri Starcu bár-ban:

Pelin movka (ju)!
 Jedin krowka (nu)!
 Pelinkovec, Travarica,
 Jedno pivec, nyalka Vica!

Suhano kuhano, vino belo,
 Ó, ó, uni, ó: brezalkoholno!

Refosk, Sladki:
 Ne most kapd ki!

Pan pen még éhes,
 Ipavec Karmen,
 A szexi *barmen*:
 Mindig készséges...

- - -

Tétova távlat-keresés: koccintás, hullámok, koccintás, hullám a hullámban...

Elvonat(k)ozások...

A létezés (folyamat) alaptétele: *a valóságot az imagináció teremti. Az imaginációt pedig: létezésünk örületével (folyamatosan) teremtjük...*

Piran / Koper felé... Első kortyok az ópiátos gyógyszerek után:
Ukk! – Ukk állom(m)ás... Iszonyú csontgyulladáás! Illa, illumin,
porc-góc nyekk, kankalin... Ó, a mutáns minimum! Sors-hézag,
velő-redő, immun-szakadék, belső vérmező...

Oda-kozma furunkulus, khá, furdancs, kín-lupus... Rezeg
a sejt-avadt degreda, ide-oda-idea: s gukkeren át a jelen(és):
motiv-a, rozsdá-da (a) köldök-rés:

mohhadir moonhadar, ráng a duk, levita hahaha, nyál-tócs a
hasa-lyuk...

Gyomrom: rom...

- - -

Karnevál helyett:

Ahol a hülyék már régen sírnak, ott a bölcs még mindig hahotázik. A humor van a legmélyebben. A humor a Mája utolsó fátyla. A legszentebb fátyol. Az utolsó valóság. A humor alatt már csak a semmi van. Az örvény...

„Élet-képek” félhomályban: anyáink, szeretőink, kutyáink
(szép sorjában): sisteregnek, mocoognak (urnákban, köcsögökben,
vázákban)...

Beleim: izzó, fortyogó kábelek,
láva-kígyók, feszülő-vergődő tekervények,
duzzadó-vonagló, éles ásványokkal, mérgezett elemekkel,
émelyítő rétegekkel
megterhelt
(organikusan is beteg)
vezetékek...

Beleim: szétrobbanó véglény-kábelek...

Hermina néni *hermineutikus* üzenete, aki régebben a vulgáris gondolkodásmód híve volt, és aki (már előző-előző életében) saját *exegéziist*, illetve szakácskönyv-filozófiát is teremtett:

A bélbajosok ősi kapcsolatban állnak a Világkigyó romlott utódaival, és az asztrális eredetek kibogozhatatlan rokonságával. Az asztmában és bronchitisben szenvedők a logossal való kapcsolatukat nem tudják tisztázni, a bélbajos pedig a saját alvilágát nem tudja felszámolni...

Hu dor lo-émun bo-dor
talp-huduth ad-mata
eh-jeh imachem dad-tama
eszta etchem havé do-bor...

*A gyalázattól, romlástól az
angyalok keze szabadította
meg őt, és most a
megmentő kezét káromolja...*

Oj lach Chorazin, oj lach Béth-Tzaidah...
Büdös gőz párolog az ő szájából, és a tiszták elfordulnak tőle...

Ten lanu hajóm lechem chukénu – *amikor a rabló a házba tör,
szintén az eget hívja...*

Miként a meglopott is az eget szólítja (kérleli vagy szidja)...

Ébrenlétben ébredő (forróhártya-verejtékes) vergődések, a belső térben: (n)agybögő-ideghúrok, csontkéreg-forgácsok, parázsló roncsolódások...

Síp, síp, el-vonat(k)ozás, síp, síp, térd- és lábszárcsont-csonkolás... Ordíí-tóó síííp, csontsíp, dobhártya: reccs! Szúr-szúúr, üt-üt, ááá! – Oltalom! A háttérben: preparált csontváz-cimbalom...

- - -

Fél-éberség. A *leíró* egy óriási csoda-tavat örökölt. 313 bűvár segített a víz alatti város építésében... Megannyi réteges ónix, füstkvarc és akvamarin függőkert, tintakékes, opálos folyósorendszer hullámozott szabálytalanul... Ó, kristály-könyvtár, át-tetsző bútorok, átszivárgó (inverzen is vibráló) könyvek, víz- és holdfényű kódexek... Ásványidomok, habfelhő-heverők, lebegő plazma-tárgyak, egymásba tükröződő, amorf arányok... Árnyékokkal áthatott, játék(ok)osan visszhangzó illattalan illatok, légnomás-víziók, rücskös-ruganyos halzsákok, hólyagos szerkenyűk, nyugágy-légzések, púú-párnák, légbuborék-szakadékok, pezsgőzuhany-hallomások... Sokk...

Majd 11 órás vonatkozás...

Fél-álmom. A *leíró* egy víz alatti (fel-le) olvasás közben telefonhívást kap, miközben a St. Georgius-templom harangjátékát is hallja. A vonal távoli végéről, a hullámzó-berregő éterből egy ápolónő beszél: tisztelt *leíró* / *felolvasó* úr, édesanyja reggel 7 óra 7 perckor (ismét) meghalt! A május 30-i, esti halála után, ma (08. 18-án) is eltávozott... Aztán hosszas-zavaros, szürreális beszélgetés következett a megfelelő hamv-edények hiányáról, az elhunyt festmény-portróját ábrázoló hamv-vedrek terv-lehetőségeiről, a temetésen megjelen(het)ő színes lufik mennyiségéről, esztétikai csoportosításáról, de szó esett a romlandó (kagylókkal, herkentyűkkel díszített) gyümölcsöstálakról, és a korabeli, kézműves ágytálakról, sőt: Makkoshotyka és Turgonybabó régmúlt gyárainak versengéséről is! Ha az egyik gyár fél év alatt 440 000 ágytálat, 155 000 éjjeliedényt, és 130 000 irrigátort gyártott le, akkor a másik 510 000 piszoár-kagylót, 220 000 klozett-kagylót,

illetve 999 000 köpöcsészét „hozott létre”... Aaaaa! A vonal (szerepcsére) megszakadt...

Átjárások, áthallások, távoli dimenziók neszezései, érthetetlen, bizsergető üzenetek, a feloldás óhajta, ájulás az érzékeny túra, át, át az (ismert) ismeretlenbe...

Rítus! Hajnali szertartás! A költő, fehér lepelben: kutyája hamvait szórja a tengerbe...

Tenger! Igen, ismét a tenger...

Halasztások...

Édesanyám emlékének

„A Haragvó Sárga-vörös Nő tetem-trónuson ágaskodik, és hogy a gyarlóság tájáról elvonszoljon, beleket tép, és boszorkány-alakban szerzi most a járólények hasznát délkeleten Pukkaszi Asszony: ime, hódolat neki!”

A Nyolc Haragvó Némber Köszöntése (részlet *A Vétékszenyitől Magunkat Szabadító Száz Köszöntésből*).

Halasztás. Halasztja, halasztják, halasztom... Jó Anyámat, előtte pedig csodás Kutyámat... Tovább *halasztani* már nem lehet...

Jézus vagy Barabás? Jézus vagy Barabás? Jézus vagy Barabás? Barabás, Barabás, Barabás! Barabás Erzsébet: élt 67 évet (1953–2020)...

Ó, Barabás Böbe Bella! Jaj, Barabás Bonctan Berta!
Barabás partok, Barabás árok, Barabás vermekbe egyedül járok...

- - -

Tibeti Halottaskönyv. A kihullott lapok ellepik a szobát. A padlón, a falon, a beépített szekrényben forgolódom, mondat-áradatok, betűk szellemei fojtogatnak... Eltévedt *Lélekvezetők* belső szavaitól fulladok, bevérzett gyomrommal itatom fel az ólomtól mérgezett, látomásoktól zaklatott papírokat...

Émelygés, rituális emésztés... A halál belső bélyegei lehetnek szélből érthetők és álomból érthetők! – Kiáradáás... Máshol-létekre ájulás:

Ha sötétlő lény-nő nagy gerjedelemmel hasát kitárva belét kivetné, ha fekete ember, vasvesszős jönne, így szólna: eredj!, és nyakadnál fogva fekete kötélen vezetne, ha nyálkától izsamós, kiköpött fogakkal teli árokkal- és pikkelyes fallal övezett vörös erdőbe érnél,

ha levágott fejedet másvalaki vinné, ha varjak és siralmas éhség-szörnyek kísérete venne körül, ha kergekórral elegy vágyaktól vezetve menyasszonyodhoz mennél, miközben meztelenül, farkas módjára ügetnél,

ha csupaszra borotvált volnál, ha mindig el-holt társaiddal társalkodnál, ha sárgás-véres genny csöpögne köldöködből, ha hígitott szurok csordogálna bal szemedből, ha vízbe ugranál, mocsárba süllyednél, ha holtak serege venne körül (és szorongatna),

ha anyaméhbe kerülnél, s benne hálnál, ha viaskodnál, hasonmásokkal dulakodnál, ha veresbe öltöznél, s vörös füzér volna éked, ha újra meg újra vörös virágot szakítanál, ha vörös fénymáz színű hegyen kaptatnál, ha fejedre véres selyemturbánt csavarnál, ha fejedben fűzfa nőne, ha fejedben (agyvelődben) kakukk fészkelne,

ha ismét (és ismét) rettenetes sírhelyen feküdnél, ha magadvénülten vinnél bírhatatlan terhet, ha nappali sötétség támadna, nap és hold a síkra zuhanna, ha fejfelé gödörbe esnél, ha démonok seregével ropnál táncot...

Ha áttetsző könyvekben híre-sincs tájra, messzi vidékre utaznál, s onnan nem akarnál soha visszatérni: ezek s a hasonló, szorongató álom-utak, ha nincs betegség: nem biztosak, és a megfelelő szertartással megszabadulhatsz tőlük.

Ám, ha szüntelenül efféléket álmodsz: esztendőn belül meghalsz. Ha a nap meg a hold (egyidejűleg) megfogyatkozik, a síkra hull, vagy újra meg újra lenyugszik, jelenti, hogy apád, anyád vagy mestered hal meg...

- - -

A... Biológiai pokol! – Közvetíti a „plazma-szféra”, félálomban, belső tenger-mélyben, önnön láz-hullámaim csapásaitól megmeghasadva...

Az élet-oszlopok örvénylő üregeiből feketés-kénes láva lövell a felszín felé...

E kürtők organizmusát sötét és forró lüktetés táplálja...

Ezt vetíti éppen: jelenlegi létezésem...